

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Evy Šonkové, v právní věci žalobce: **S. M.,** zast. JUDr. Josefem Zubkem, advokátem, se sídlem 1. máje 398, Třinec, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2016, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě 24. 10. 2016, č. j. 19 Ad 11/2016 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2016, č. j. 19 Ad 11/2016 - 64, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2016, č. j. X, jímž byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno usnesení České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 12. 2015, č. j. X. Tímto usnesením bylo zastaveno řízení o žádosti o správné přiznání starobního důchodu podané dne 3. 9. 2015 z důvodu, že se jednalo o opakovanou žádost, o níž již bylo rozhodnuto dne 5. 9. 2012 přiznáním starobního důchodu ve výši 9298 Kč. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí konstatovala, že se jedná o čtvrté řízení o námitkách a i nadále setrvává na správnosti rozhodnutí o starobním důchodu, přičemž věc považuje za rozhodnutou.

Stěžovatel v žalobě uvedl, že se domáhá přezkoumání všech rozhodnutí žalované v jeho věci (ze dne 5. 9. 2012, 28. 12. 2012, 8. 12. 2015 a z „procesní opatrnosti“ i ze dne 18. 1. 2016), neboť při určení jeho důchodu nebyly správně stanoveny doby českého a slovenského pojištění, přičemž nemůže jít k jeho tíži skutečnost, že došlo k rozdělení ČSFR. Krajský soud o jednotlivých žalobou napadených rozhodnutích rozhodoval samostatně. Konkrétně žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2015, č. j. X, o námitkách proti rozhodnutí o starobním důchodu ze dne 5. 9. 2012, č. j. X, usnesením ze dne 2. 6. 2016, č. j. 19 Ad 11/2016 - 33, odmítl pro litispendenci s řízením vedeným pod sp. zn. 20 Ad 70/2015. Žalobu proti rozhodnutí ze dne 28. 12. 2012, č. j. X, odmítl usnesením ze dne 13. 9. 2016, č. j. 19 Ad 11/2016 - 56, z důvodu opožděnosti. Žalobu proti rozhodnutí ze dne 18. 1. 2016, č. j. X, pak nyní napadeným rozsudkem zamítl.

Krajský soud v tomto rozsudku vycházel z přehledu žalobcových žádostí, námitek a vydaných rozhodnutí a uzavřel, že za situace, kdy bylo o žádosti o starobní důchod pravomocně rozhodnuto dne 5. 9. 2012, pak ve vztahu k žádosti ze dne 3. 9. 2015 se jedná o věc pravomocně rozhodnutou, neboť o téže věci lze z téhož důvodu rozhodnout jen jednou. Námitky stran výše přiznaného starobního důchodu označil krajský soud v tomto řízení za nerozhodné.

Stěžovatel proti napadenému rozsudku krajského soudu v kasační stížnosti namítá, že se svou žádostí ze dne 3. 9. 2015 domáhal přiznání správné výše svého starobního důchodu, což opakovaně urgoval. Popisuje své žádosti a reakci žalované na ně, přičemž rozhodnutí ze dne 18. 1. 2016, č. j. X, v přehledu pomíjí. Tvrdí, že se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne „5. 9. 2012/BK“, č. j. X, ze dne 8. 12. 2015, ze dne 28. 12. 2012 a ze dne 18. 1. 2016; proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku. Vůči tomuto rozsudku směřuje jedinou výtku, a to, že se krajský soud nezabýval jeho argumenty proti špatnému výpočtu starobního důchodu.

Žalovaná nevyužila možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Stěžovatel neuvedl, jaký kasační důvod uplatňuje, z obsahu kasační stížnosti je však patrné, že rozhodnutí považuje za neodůvodněné ve vztahu k jeho žalobním námitkám, a tedy že namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1 věty první s. ř. s.

Pokud by krajský soud opomenul posoudit některou z uplatněných žalobních námitek, mohlo by se jednat o rozsudek nepřezkoumatelný. Tak tomu ovšem není.

V daném případě bylo o stěžovatelově důchodu rozhodnuto dne 5. 9. 2012, o námitkách proti tomuto rozhodnutí pak bylo rozhodnuto dne 8. 12. 2015, přičemž proti tomuto rozhodnutí byla opakovaně podána žaloba. Ze soudního spisu je zřejmé, že věcné rozhodnutí (a tedy správnost výše důchodu) bylo předmětem řízení u téhož krajského

soudu pod sp. zn. 20 Ad 70/2015. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z vlastní evidence zjistil, že o této žalobě bylo rozhodnuto krajským soudem dne 26. 10. 2016 rozsudkem č. j. 20 Ad 70/2015 - 32, přičemž tento rozsudek byl napaden kasační stížností zde vedenou pod sp. zn. 6 Ads 279/2016; o kasační stížnosti dosud nebylo rozhodnuto.

Žaloba obsahovala výtky vůči správnosti vyměření důchodu a lze z ní soudit, že z téhož důvodu směřuje i proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2016, č. j. X, přičemž, jak výše uvedeno, stěžovatel v žalobě uvedl, že toto rozhodnutí napadá z procesní opatrnosti. Stěžovatel se tedy opakovaně obrací na žalovanou s podáními, jimiž se snaží dosáhnout změny rozhodnutí o starobním důchodu. Tuto změnu patrně očekával i od daného rozhodnutí. Jen takto lze vůbec vysledovat v žalobě žalobní důvod, který by se týkal tohoto rozhodnutí a akceptovat, že krajský soud žalobu neodmítl. Vzhledem k tomu, že se v případě rozhodnutí ze dne 18. 1. 2016, č. j. X, jedná o rozhodnutí procesní, nemohl žalobní důvod nesprávného vyměření starobního důchodu vůči němu uspět a krajský soud se ve vztahu k tomuto rozhodnutí nemohl věcnou argumentací zabývat.

Proto také nemůže obstát ani kasační důvod, že se krajský soud měl v tomto rozsudku zabývat argumenty směřujícími proti správnosti vyměřeného starobního důchodu. Krajský soud posuzuje napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). To je důsledkem dispoziční zásady, na níž stojí soudní přezkum správních rozhodnutí. Krajskému soudu nelze vytýkat, že se nezabýval žalobními námitkami, které fakticky směřovaly proti jinému ze žalobou rovněž napadených a samostatně posuzovaných rozhodnutí žalované.

Přezkoumáním postupu a rozhodnutí krajského soudu v mezích uplatněného kasačního důvodu, neshledal Nejvyšší správní soud porušení zákona. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn nebyl; proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v kasačním řízení úspěch neměl a úspěšná žalovaná na jejich náhradu nemá právo, neboť se jedná o věc důchodového pojištění.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu